

Błąkało się serce moje

O marnościach światowych

"Śpiewnik pelpliński", 1886, str. 856; pieśń 1025/II.

{ Prusinowski Trio }

Błą - ka - ło się ser - ce mo - je w świa - to - wej mar - no - ści.
Nie zna - la - zło ni - gdzie grun - to - wej sta - ło - ści.
W To - bie sa - mym o mój Bo - że zo - sta - ło
że się To - bą kon - ten - tu - je przy - zna - ło.

2. Idźcież precz odemnie, obłudny światowe, *
Już wam moje serce [służyć] nie gotowe,
Już mnie więcéj nie ciągnijcie do siebie, *
Bo afekty wszystkie moje są w niebie.
3. Dosyć mi już na tém, żeś mnie oszukała, *
Omylna pociecho. żeś lata pobrała;
Uplynęłaś z kwiatem wieku mojego. *
Zostawiwszy w sercu mola przykrego.
4. Bądźże już zdrów, świecie, z twemi pociechami ! *
Napełniłeś duszę ciężkimi troskami;
Wnet się stało serce pełne gorzkości, *
Ledwo [co] kosztowało twoich marności.
6. Uleciały z próżnym dymem moje lata, *
Gdym najchętniej zażyć chciał lubego świata,
Gdym w najlepszą chciał zażywać swobody, *
{Wtenczas} wszystkie uleciały wygodę.
7. Bodaj cię poznali, co tu po mnie będą, *
Których jako i mnie łowisz złotą wędą;
Bodaj się twa chytra zdrada wydała, *
A na wędę serc niewinnych nie brała.
8. Ja od ciebie uchodząc na podwoju twoim, *
Piszę ten wiersz, że tu grano z sercem mojem *
I już było głupie na grę stanęło, *
Ale gdy już zginać miało zniknęło.
9. Już tedy me w Bogu ukontentowanie, *
[Już po świata rzeczach błąkać się przestane;
Gdy me serce w miłość Boga wzbogacę *
Ceny Jego i przez wieki nie stracę]. *
Amen.